

Sygn. akt I Ns 572/12

POSTANOWIENIE

Dnia 11 lipca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Żorach I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Lidia Czapła

Protokolant: Dorota Tomecka

po rozpoznaniu w dniu 11 lipca 2017 roku w Żorach

na rozprawie

sprawy z wniosku A. R.

z udziałem (...) Spółki Akcyjnej w K.

o ustanowienie służebności przesyłu

postanawia:

1) oddalić wniosek;

2) zasądzić od wnioskodawczyni A. R. na rzecz uczestniczki postępowania (...) Spółki Akcyjnej w K. kwotę 291,00 (dwieście dziewięćdziesiąt jeden) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania;

3) nakazać pobrać od wnioskodawczyni na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Ż. kwotę 2.406,66 (dwa tysiące czterysta sześć złotych i sześćdziesiąt sześć groszy) złotych tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni A. R. wniosła o ustanowienie na rzecz przedsiębiorcy przesyłowego, to jest (...) Spółki Akcyjnej w K. służebności przesyłu na prawie własności nieruchomości gruntowej położonej w Ż., działka numer (...), dla której Sąd Rejonowy w Żorach prowadzi księgę wieczystą numer (...), polegającej na prawie pozostawienia i korzystania z istniejących na nieruchomości urządzeń przesyłowych, utrzymania urządzeń przesyłowych, konserwacji, remontów, napraw, modernizacji, kontroli i wymiany na nowe oraz przyłączania przyszłych odbiorców, po trasie na której przebiega istniejąca linia przesyłowa w zamian za zapłatę jednorazowego wynagrodzenia. W uzasadnieniu wskazała, że przez jej nieruchomość przebiega linia elektroenergetyczna 220 kV relacji K.-L., W.-M., której obecnym właścicielem jest uczestniczka postępowania (...) Spółka Akcyjna w K. (obecnie (...) Spółka Akcyjna w K.). Wystąpiła o uregulowanie stanu prawnego dotyczącego korzystania z jej nieruchomości poprzez dobrowolne ustanowienie w drodze umowy służebności przesyłu w zamian za zapłatę comiesięcznego lub jednorazowego wynagrodzenia, jednak bez rezultatu.

W odpowiedzi na wniosek uczestniczka postępowania (...) Spółka Akcyjna w K. wniosła o oddalenie wniosku w całości i podniosła zarzut zasiedzenia służebności gruntowej o treści służebności przesyłu. W uzasadnieniu przyznała, że przez nieruchomość wnioskodawczyni przebiega należąca do niej linia elektroenergetyczna 220 kV relacji K.-L., W.-M. oraz że na nieruchomości wnioskodawczyni nie ma posadowionego słupa wsporczo linii elektroenergetycznej. Wskazała, że linia została wybudowana w 1973 roku i weszła w skład majątku Skarbu Państwa, zarządzanego przez Zakład (...) w siedzibą w B.. Obecnie od dnia (...) jest właścicielem linii. Zarzuciła, że nastąpiło nabycie w drodze zasiedzenia

służebności odpowiadającej treści służebności przesyłu z upływem 20-letniego okresu zasiedzenia, to jest z dniem 31 grudnia 1993 roku, a przy założeniu złej wiary z dniem 31 grudnia 2003 roku.

Sąd ustalił:

Wnioskodawczyni A. R. jest właścicielem nieruchomości gruntowej położonej w Ż., składającej się między innymi z działki numer (...), dla której Sąd Rejonowy w Żorach prowadzi księgę wieczystą numer (...)

(wydruk z treści KW, k. 9-36; wyrys z mapy zasadniczej, k. 37).

Przez wyżej opisaną nieruchomość przebiega napowietrzna linia elektroenergetyczna wysokiego napięcia 220 kV o nazwie K.-L., W.-M.; przedmiotowy odcinek linii elektroenergetycznej biegnie okoleńrownolegle do granicy wschodniej działki (...) z kierunku południowego na północ. Przedmiotowa linia została wybudowana w 1973 roku, w tym roku zakończono jej budowę. Trasa budowy linii została ustalona w decyzji o lokalizacji szczegółowej nr (...) z dnia 6 marca 1970 roku wydanej przez (...) w K. i zatwierdzona decyzją Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w K. z dnia 3 sierpnia 1972 r., sygn. III-520/6/R/72. W stosunku do działki numer (...) nie została wydana decyzja wywłaszczeniowa. Linia została oddana do użytku w dniu (...) roku, kiedy to podpisano protokół odbioru technicznego numer (...). Od okresu budowy linia jest eksploatowana w sposób ciągły, na skutek prowadzonych działań eksploatacyjnych zdarzają się wejścia w teren, jest konieczność wejścia na nieruchomość i wycinki drzew. Zostały przeprowadzone modernizacje linii w 2001 – kiedy był wymieniany przewód na przewód z zabudowanym światłowodem, była wymieniana izolacja na słupach i malowane słupy i 2009 roku – kiedy wymieniono drugi przewód na przewód ze światłowodem. Wykonywane są obchody, które polegają na wejściu na nieruchomość i przejściu wzdłuż trasy linii; obchody są obecnie przeprowadzane raz w roku. Pierwotnie linia weszła w skład majątku Skarbu Państwa, zarządzanego przez Zakład (...), który następnie wszedł w skład Zakładów (...), które następnie przekształciły się w Południowy O. Energetyczny. Ten został podzielony na skutek czego przedmiotowa linia weszła w skład przedsiębiorstwa Zakładu (...) w B.. Następnie linia weszła w skład (...) Spółki Akcyjnej w W.. W 2007 roku dokonano podziału spółki i linia weszła w skład spółki (...) Spółka Akcyjna w W.. W 2008 roku spółka (...) Spółka Akcyjna w K. zmieniła firmę na (...) Spółkę Akcyjną. Wartość służebności wynosi 13.400 złotych

(dokumenty dołączone do odpowiedzi na wniosek, k. 61-128; odpis opinii do lokalizacji dla linii energetycznej 220 KV R. – M., k. 290; odpis uzgodnienia dla nowych linii energetycznych 220 KV R. – M., k. 291; odpis protokołu numer (...) z dnia 30 września 1973 roku, k. 292-293; decyzja o zatwierdzeniu planu realizacyjnego, k. 294; decyzja z dnia 3 sierpnia 1972 roku, k. 295; pismo Urzędu Miasta Ż. z dnia 6 grudnia 2013 roku, k. 155; opinia biegłego, k. 214-227; zeznania świadka Ł. M., k. 331; opinia biegłego, k. 353-389 i k. 436-438).

Wnioskodawczyni wystąpiła o uregulowanie stanu prawnego dotyczącego korzystania z jej nieruchomości poprzez zawarcie odpłatnej umowy służebności przesyłu

(pisma kierowane do uczestniczki, k. 38-38; pisma kierowane do wnioskodawczyni, k. 40-41).

Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o wyżej powołane dowody z dokumentów, których wiarygodność nie budziła wątpliwości, zeznania świadka oraz opinie biegłych. Dokumenty złożone w wierzytelnych kopiach stanowiły dokumenty urzędowe i prywatne. Wynikająca z nich treść została częściowo potwierdzona w zeznaniach świadka Ł. M., którym dano wiarę jako, że były logiczne i spójne. Opinie biegłych były rzetelne i fachowe oraz sporządzone w oparciu o sformułowane tezy dowodowe.

Sąd zważył:

Zgodnie z treścią art. 305¹ § 1 k.c. nieruchomość można obciążyć na rzecz przedsiębiorcy, który zamierza wybudować lub którego własność stanowią urządzenia, o których mowa w art. 49 § 1, prawem polegającym na tym, że przedsiębiorca może korzystać w oznaczonym zakresie z nieruchomości obciążonej, zgodnie z przeznaczeniem tych urządzeń (służebność przesyłu). Stosownie do treści art. 49 § 1 k.c. urządzenia służące do doprowadzania

lub odprowadzania płynów, pary, gazu, energii elektrycznej oraz inne urządzenia podobne nie należą do części składowych nieruchomości, jeżeli wchodzi w skład przedsiębiorstwa. Treść uprawnień, jakie służebność przesyłu daje przedsiębiorcy, który zamierza wybudować lub którego własność stanowią urządzenia określone w art. 49 k.c. polega na tym, że przedsiębiorca może korzystać z obciążonej nieruchomości w granicach określonych przeznaczeniem tych urządzeń, a więc ich bieżącą eksploatacją, konserwacją i dozorem. Przedsiębiorcą w rozumieniu art. 43¹ k.c. jest osoba fizyczna, osoba prawna i jednostka organizacyjna, o której mowa w art. 33¹ § 1, prowadząca we własnym imieniu działalność gospodarczą lub zawodową. W myśl art. 305⁴ k.c., do służebności przesyłu stosuje się odpowiednio przepisy o służebnościach gruntowych. Natomiast, zgodnie z treścią art. 292 k.c., służebność gruntowa może być nabyta przez zasiedzenie tylko w wypadku, gdy polega na korzystaniu z trwałego i widocznego urządzenia. Przepisy o nabyciu własności nieruchomości przez zasiedzenie stosuje się odpowiednio. Zgodnie z treścią art. 172 § 1 k.c. (w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 października 1990 roku) posiadacz nieruchomości nie będący jej właścicielem nabywa własność, jeżeli posiada nieruchomość nieprzerwanie od lat dwudziestu jako posiadacz samoistny, chyba że uzyskał posiadanie w złej wierze (zasiedzenie). Po upływie lat trzydziestu posiadacz nieruchomości nabywa jej własność, choćby uzyskał posiadanie w złej wierze (art. 172 § 2 k.c.). Do dnia 30 września 1990 roku terminy te były krótsze i wynosiły odpowiednio 10 i 20 lat. Stosownie do treści art. 9 ustawy z dnia 28 lipca 1990 roku o zmianie ustawy - Kodeks cywilny (Dz.U. Nr 55, poz. 321) do zasiedzenia, którego bieg rozpoczął się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się od tej chwili przepisy niniejszej ustawy; dotyczy to w szczególności możliwości nabycia prawa przez zasiedzenie.

Zasiedzenie jest instytucją prowadzącą do nabycia prawa na skutek upływu czasu. Następuje z mocy prawa (ex lege), wskutek czego dotychczasowy uprawniony traci swoje prawo, a nabywca uzyskuje je. Zważono, że służebność gruntowa może być nabyta przez zasiedzenie w wypadku, gdy polega na korzystaniu z trwałego i widocznego urządzenia. Zgodnie z art. 352 k.c. kto faktycznie korzysta z cudzej nieruchomości w zakresie odpowiadającym treści służebności, jest posiadaczem służebności, a do posiadania służebności przepisy o posiadaniu rzeczy stosuje się odpowiednio. Stosownie zaś do art. 7 k.c. jeżeli ustawa uzależnia skutki prawne od dobrej lub złej wiary domniemywa się istnienie dobrej wiary.

Za posiadanie prowadzące do zasiedzenia należy uznać korzystanie z nieruchomości wnioskodawców poprzez wykorzystywanie do przesyłu energii przebiegających tam sieci oraz wykonywanie czynności zmierzających do zapewnienia jej prawidłowego funkcjonowania pod względem technicznym poprzez kontrole, usuwanie usterek i awarii, czy wykonywanie remontów i modernizacji.

W pierwszej kolejności ocenie podlega kwestia dopuszczalności nabycia przez zasiedzenie służebności o treści odpowiadającej służebności przesyłu na rzecz przedsiębiorstwa przesyłowego w stanie prawnym obowiązującym przed dniem wejścia w życie art. 305¹ k.c., tj. 3 sierpnia 2008 roku, na podstawie art. 285 i 292 k.c. stosowanych przez analogię. Dopuszczalność takiego sposobu nabycia służebności w ostatnim czasie stała się przedmiotem licznych orzeczeń, w tym Sądu Najwyższego. Kluczowe znaczenie dla ukształtowania się tego poglądu miały uchwały Sądu Najwyższego: z dnia 17 stycznia 2003 r., III CZP 73/02 (OSNC 2003, Nr 11, poz. 142) oraz z dnia 7 października 2008 r., III CZP 89/08 (Biul. SN 2008, nr 10, s. 7), w których przyjęto, że możliwe jest nabycie przez zasiedzenie służebności gruntowej o cechach odpowiadających służebności przesyłu, uregulowanej następnie w art. 305¹-305⁴ k.c., a stanowisko to było podzielane w późniejszym orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. m.in. uchwałę siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 9 sierpnia 2011 r., III CZP 10/11, OSNC 2011, Nr 12, poz. 129, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2008 r., II CSK 389/08 oraz postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 lipca 2012 r., II CSK 752/11 ((...) 2013, nr 1, s. 51), z dnia 18 kwietnia 2012 r., V CSK 190/11, oraz z dnia 6 lipca 2011r., I CSK 157/11 (OSNC-ZD 2012, nr B, poz. 45). Podkreślono przy tym odrębność służebności przesyłu wprowadzonej z dniem 3 sierpnia 2008 roku w art. 305¹-305⁴ k.c. oraz służebności o treści odpowiadającej służebności przesyłu. Podobnie zgodnie z tezą postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 czerwca 2013 r. II CSK 626/12 (www.sn.pl) przed dniem 3 sierpnia 2008 r. możliwe było nabycie przez zasiedzenie służebności o treści odpowiadającej służebności przesyłu, uregulowanej już po tym dniu w art. 305¹-305⁴ k.c., której beneficjentem – podobnie jak w obecnym stanie prawnym

– mógł być jedynie przedsiębiorca, zaś prawo to wchodziło w skład prowadzonego przez niego przedsiębiorstwa w znaczeniu przedmiotowym. W uchwale Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 2013 r. III CZP 31/13 (OSNC 2014, Nr 2, poz. 11, str. 21) stwierdzono w odniesieniu do przedsiębiorstwa przesyłowego w postaci spółki wodnej, utworzonej na podstawie ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. - Prawo wodne do wykonywania, utrzymywania oraz eksploatacji urządzeń służących do zapewnienia wody dla ludności, dopuszczalność nabycia przed wejściem w życie art. 305¹-305⁴ k.c. w drodze zasiedzenia służebności gruntowej odpowiadającej treścią służebności przesyłu.

Z kolei w motywach wyroku Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2014 r. II CSK 433/13 (L.) za jednolicie przyjmowany w judykaturze Sądu Najwyższego uznano pogląd o dopuszczalności nabycia przed wejściem w życie art. 305¹-305⁴ k.c. przez zasiedzenie na rzecz przedsiębiorcy służebności gruntowej odpowiadającej treścią służebności przesyłu, jak również doliczenia do czasu posiadania wymaganego do zasiedzenia tej służebności okresu występowania na nieruchomości, przed dniem wejścia w życie powyższych przepisów, stanu faktycznego odpowiadającego treści służebności przesyłu, powołując się m.in. na uchwałę SN z dnia 22 maja 2013 r., III CZP 18/13 (OSNC 2013/12/139) oraz postanowienie SN z dnia 27 listopada 2013 r., V CSK 525/12 (niepubl.). Co istotne Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 22 maja 2013 r., III CZP 18/13 (www.sn.pl) opowiedział się za rekonstrukcyjnym (odtworzającym treść norm prawnych wynikających z przepisów) charakterem praktyki orzeczniczej, która nie polega na tworzeniu prawa (zarezerwowanego dla legislatury). W konsekwencji wprowadzenie art. 305¹-305⁴ k.c. oznaczało uszczegółowienie treści przepisów prawa i nie wiązało się z wprowadzeniem nowych norm prawnych, które znacząco odbiegałyby od norm obowiązujących już wcześniej w ramach ogólnej regulacji służebności gruntowych.

Przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego w cytowanych orzeczeniach była przy tej okazji kwestia istnienia potrzeby wskazania i wykazania danych identyfikujących nieruchomość władnącą, co wiązało się z rozbieżnymi stanowiskami przedstawicieli doktryny i wcześniejszych poglądów judykatury co tego, czy przed dniem 3 sierpnia 2008 r. nabycie służebności odpowiadającej treścią służebności przesyłu mogło nastąpić na rzecz przedsiębiorstwa, czy wyłącznie na rzecz właściciela nieruchomości władnącej. W postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 18 września 2014 roku V CSK 553/13 (www.sn.pl) opowiedziano się za brakiem takiej konieczności, wskazując na specyfikę przedsiębiorstw przesyłowych i wchodzących w ich skład urządzeń przesyłowych, a w wypadku przedsiębiorstwa energetycznego przypisując zasadnicze znaczenie trwałemu funkcjonalnemu związkowi sieci przesyłowej ze składnikami przedsiębiorstwa w znaczeniu przedmiotowym oraz celowi ustanowienia służebności odpowiadającej treścią służebności przesyłu, którym jest zwiększenie użyteczności nie konkretnie oznaczonej nieruchomości a zwiększenie użyteczności przedsiębiorstwa; w tym wypadku chodzi o ułatwienie przesyłania i dystrybucji energii elektrycznej, które odbywa się za pomocą linii napowietrznych połączonych ze stacjami elektroenergetycznymi. Z tych względów, w stanie prawnym obowiązującym przed dniem wejścia w życie art. 305¹ k.c., tj. 3 sierpnia 2008 r., na podstawie art. 285 i 292 k.c. stosowanych przez analogię, możliwe było nabycie przez zasiedzenie służebności o treści odpowiadającej służebności przesyłu na rzecz przedsiębiorstwa przesyłowego bez potrzeby wskazania i wykazania przez wnioskodawcę danych identyfikujących nieruchomość władnącą.

Należy również przyjąć dopuszczalność doliczenia czasu posiadania służebności przez poprzedników prawnych przedsiębiorcy przesyłowego. W orzecznictwie Sądu Najwyższego, w zasadzie jednolicie przyjmuje się, że osoba prawna, która przed dniem 1 lutego 1989 r., mając status państwowej osoby prawnej, nie mogła nabyć (także w drodze zasiedzenia) własności nieruchomości ani ograniczonych praw rzeczowych, może do okresu samoistnego posiadania wykonywanego po dniu 1 lutego 1989 r. doliczyć okres posiadania Skarbu Państwa sprzed tej daty (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 6 września 2013 r., V CSK 440/12, niepubl.). Stanowisko to dotyczy w szczególności przedsiębiorstw przesyłowych, które do dnia 1 lutego 1989 r. korzystały ze służebności przesyłu w ramach zarządu mieniem państwowym w imieniu i na rzecz Skarbu Państwa (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia: 25 stycznia 2006 r. I CSK 11/05, niepubl.; 10 kwietnia 2008 r. IV CSK 21/08, niepubl.; 17 grudnia 2008 r. I CSK 171/08, OSNC 2010/1/15; 10 grudnia 2010 r., III CZP 108/10, niepubl.; 13 października 2011 r., V CSK 502/10, niepubl.; 27 listopada 2013, V CSK 525/12 niepubl.; 10 lipca 2008 r., III CSK 73/08, niepubl.; 5 czerwca 2009 r., I CSK 495/08, niepubl.; z 17 grudnia 2010 r., III CZP 108/10, niepubl. oraz wyroki z dnia 8 czerwca 2005 r. V CSK 680/04

niepubl.; z 31 maja 2006 r. IV CSK 149/05, niepubl.; z 10 lipca 2013 r., V CSK 320/12, niepubl., a także uchwałę z dnia 22 października 2009 r., III CZP 70/09, OSNC 2009/10/9).

Biorąc pod uwagę bogaty dorobek orzecznicy, w rozpoznawanej sprawie dopuszczalność nabycia służebności przez zasiedzenie, jak również doliczenia czasu posiadania poprzedników nie budziła wątpliwości.

Uznano, że posiadanie wykonywane na rzecz Skarbu Państwa miało charakter posiadania w złej wierze. Z przedstawionych przez uczestniczkę dowodów wynika, że Skarb Państwa nie posiadał zgody wnioskodawczyni, czy jej poprzednika prawnego, na korzystanie z nieruchomości wnioskodawczyni w zakresie realizacji służebności. Uczestniczka postępowania również nie wykazała, aby stosowny tytuł prawny posiadała. Zważono, że wybudowanie na cudzej nieruchomości urządzeń przesyłowych przez korzystające z nich przedsiębiorstwo, po uzyskaniu stosownych zgód oraz decyzji wydawanych w procesie budowlanym, nie rozstrzyga o możliwości zakwalifikowania posiadania nieruchomości, na której te urządzenia zostały posadowione, jako wykonywanego w dobrej wierze. Pozwolenie na budowę jest aktem niezbędnym do legalnego zrealizowania zamierzeń inwestycyjnych na nieruchomości, ale nie wynika z niego jakikolwiek tytuł prawny do władania cudzą nieruchomością w zakresie jej wykorzystania na cele budowlane i dalszego korzystania ze wzniesionych na niej urządzeń. Tytuł taki musi być uzyskany na podstawie umowy albo stosownego orzeczenia, względnie przez zasiedzenie. Posiadacz, który wie, że dysponuje decyzją wydaną w procesie budowlanym, która nie może wykreować tytułu do cudzej nieruchomości w postaci służebności o treści służebności przesyłu, nie może być uznany za posiadacza służebności w dobrej wierze, a więc takiego, który w sposób usprawiedliwiony, choć błędny, jest przekonany, że jego posiadanie służebności jest legalne. O takim zakwalifikowaniu posiadania służebności mogłyby świadczyć inne okoliczności ustalone w konkretnej sprawie, ale nie samo to, że posiadacz służebności uzyskał decyzję o pozwoleniu na budowę i na jej podstawie wznosił urządzenia, których legalnemu utrzymywaniu na gruncie ma służyć zasiadywana służebność (tak też Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 20 listopada 2015 r., III CZP 76/15, Biuletyn SN 2005, nr 11).

Za termin początkowy biegu zasiedzenia przyjęto dzień 30 września 1973 roku, w którym sporządzono protokół odbioru technicznego zbudowanej linii energetycznej. Od tego dnia przedsiębiorca przesyłowy i jego następcy prawni rozpoczęli eksploatację linii energetycznej w sposób niezmienny. Do zasiedzenia służebności o treści odpowiadającej służebności przesyłu, polegającej na prawie posadowienia i utrzymywania na nieruchomości wnioskodawczyni linii wysokiego napięcia 220 kV relacji K.-L., W.-M., a także prowadzenia eksploatacji tej linii, w tym prawie dostępu, wejścia, przechodu i przejazdu osób upoważnionych, w celu dokonywania czynności związanych z konserwacją, remontem, modernizacją przebudową, usuwaniem awarii doszło z upływem 30-letniego terminu, tj. z dniem 30 września 2003 roku, a prawo nabyła poprzedniczka prawna uczestniczki postępowania (...) Spółka Akcyjna w W., która była uprawniona do doliczenia do okresu samoistnego posiadania okres posiadania Skarbu Państwa, następnie przedsiębiorstwa państwowego Zakłady (...), które przekształciły się w P. (...), a kiedy ten został podzielony linia weszła w skład przedsiębiorstwa Zakładu (...) w B.. Prawo to na skutek opisanych przekształceń własnościowych, stanowiących sukcesję generalną, przysługuje obecnie uczestniczce postępowania.

Wobec powyższego, uznając zarzut zasiedzenia służebności przesyłu za uzasadniony, na podstawie art. 305¹ k.c. w zw. z art. 292 k.c. orzeczono jak w punkcie pierwszym sentencji, oddalając wniosek o ustanowienie służebności przesyłu w całości.

O kosztach postępowania orzeczono w oparciu o art. 520 § 2 k.p.c., zgodnie z którym jeżeli uczestnicy są w różnym stopniu zainteresowani w wyniku postępowania lub interesy ich są sprzeczne, sąd może stosunkowo rozdzielić obowiązek zwrotu kosztów lub włożyć go na jednego z uczestników w całości. To samo dotyczy zwrotu kosztów postępowania wyłożonych przez uczestników. W niniejszej sprawie interesy wnioskodawczyni i uczestniczki postępowania były sprzeczne, zatem nałożono na wnioskodawczynię, jako stronę przegrywającą, obowiązek zwrotu kosztów uczestniczce postępowania. Do kosztów tych zaliczono wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 240,00 złotych oraz wydatek w postaci opłaty od trzech pełnomocnictw w łącznej kwocie 51,00 złotych.

Jednocześnie, na podstawie art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Tekst jednolity: Dz.U. z 2016 r. poz. 623), obciążono wnioskodawczynię nieuiszczonymi kosztami sądowymi stanowiącymi wydatki związane z wynagrodzeniem biegłego, które nie znalazły pokrycia w uiszczonych zaliczkach.